[Ib Nørlund.]

tragtes som det samlede sæt af bestræbelser, som de 9 lande i fællesskab udfolder som svar på den udfordring, som vi møder."

Det er selvfølgelig mere ordrigt end tidligere, men indholdsmæssigt er det ikke kommet meget videre.

Udenrigsøkonomiministeren forsøger sig nu med den efterrationalisering, at begrebet europæisk union var noget, Pompidou fandt på som en bevidst uklar overskrift, hed det, og så kunne de forskellige lande „lægge i begrebet, hvad de ønskede", og først på et senere tidspunkt ville dette blive defineret. Med hvilken visdom dog det nye Europa, som man kalder det, bliver bygget op! Åbenbart efter princippet: hæld alle resterne i gryden og rør rundt, og så ser vi, hvad der kommer ud af det. Er det ikke mageløst? som Klods Hans sagde i sin tid. Og nu er der altså kommet Tindemans' rapport ud af det. Ministeren kom til den konklusion, at den er, som han siger, blevet et afbalanceret grundlag for de forestående drøftelser om EFs udvikling. Det er en vurdering, der indtrængende må advares imod.

Når ministeren endelig finder rapporten så afbalanceret, må det nok undre, at begge ministrene i deres fremstilling af den aldeles ophævede dens indre balance. Det, Tindemans lægger hovedvægten på, springer ministrene over eller bagatelliserer, og ministeren selv fremhæver næsten udelukkende ting fra småtingsafdelingen, og om dem siger han ganske rigtigt, som bemærket af ham selv, væsentligt kun det samme, som før Tindemansrapporten forelå. Han ser altså bort fra det nye i situationen, som forelæggelsen betyder. Man må nok spørge: hvad er det for en balance? Jeg føler mig således forpligtet til at gøre lidt for at rette op på den balance ved at gå ind på nogle sider, som ministeren har foretrukket at fortie.

For det første er der grund til at fastholde, at udgangspunktet for Tindemans' rapport er en åbenbart ret overvældende fornemmelse af krise for EF, for dets planer og for, hvad det samfundsmæssigt står for. Melodien er — og det er en række citater af Tindemans: „Krisen i Europa er så alvorlig, at vi ufortøvet må redde, hvad der er blevet virkeliggjort". „Den europæiske idé har mistet meget af sin oprindelige styrke og appel". „Den synes at have tabt sin eventyrglans". „Den er offer for sin mangel på succes". Lige til oplysning for hr. Honoré, som havde fået læst det på den omvendte måde. Og endelig det sidste citat: „Det er derfor intet under, at Fællesskabet går i opløsning".

Og denne krise finder han også udtrykker sig i: „Vort samfund befinder sig i en tilstand af urolig afventen og af gennemgribende kritik, der varsler store ændringer." Og endelig giver krisen sig også udslag i: „Den tydelige uoverensstemmelse mellem den offentlige mening og den politiske ledelse i landene, specielt hvad angår den europæiske union, som offentligheden er så skeptisk over for."

Alt dette er vel stemninger, som også må vække forståelse på regeringsbænkene. I tingets debat i september 1972 anbefalede den daværende socialdemokratiske ordfører, nuværende landbrugsminister Poul Dalsager, EF som midlet til at forhindre økonomisk stagnation eller mindre fremgang, og han sagde — det står sp. 7046:

„Vi forventer, at medlemskabet af De europæiske økonomiske Fællesskaber vil give os forbedrede muligheder for at skabe de fremskridt, som vi anser for at være politisk ønskelige."

Ja, det var jo ikke lige det, der skete, men denne baggrund er det nødvendigt at tage med, hvis man vil forstå karakteren af Tindemans' plan. Han er ikke så blind for de store kapitalistiske samfunds dybe krise, som mange her lader som de er. Derfor stræber han efter et omfattende indgreb for at stive en overlevet samfundsform af. Det er indholdet i den europæiske union, han taler om, og som altså så folkene skal læres til at elske.

Der er derfor tale om en helhedsplan, som man ikke kan klippe den ene og den anden del bort fra. „Der er", som han selv siger det, „ikke tale om et Europa à la carte, alle er bundet af deres aftale om det endelige mål." Men det er også en utopisk helhedsplan. Papiret kan tålmodigt tage imod forsikringer om, at, som der står, alle sociale klasser skal have andel i fælles velstand osv. osv.... menneskenes Europa og alt det. Men der er i praksis intet som helst, som tyder på, at integration i monopolernes